

Dale Piirainen:

I was very much looking forward to spending this weekend visiting and sitting here quietly enjoying the program. But earlier this year Pekka Piironen wrote to me to say that Jaakko Kampman had told him we would be at the family meeting and he asked if I would bring greetings from America. Of course I said yes. If this does not go well I encourage you to speak to Kampman.

Olin odottanut tätä viikonloppua tarkoitukseni pääasiassa istua yleisön joukossa ja nauttia ohjelmasta. Kuitenkin aiemmin tänä vuonna, Pekka Piironen kirjoitti minulle ja kertoi, että Jaakko Kampman oli kertonut meidän osallistuvan sukukokoukseen. Minua pyydettiin tuomaan terveiset Amerikasta, ja tietenkin suostuin. Eli jos tämä ei suju hyvin, kehottaisin teitä puhumaan Kampmanin

kanssa.

I was very interested to learn that Kari Karanko would be speaking about immigration from Finland through the years and I thought it would be interesting to talk about some of the different places in North America where Piirainen/Piironen/Piironen immigrated.

Oli hyvin kiinnostavaa kuulla, että Kari Karanko tulisi kertomaan vuosien saatossa Suomesta lähteneestä siirtolaisuudesta, joten ajattelin että olisi mielenkiintoista puhua eri Pohjois-Amerikan alueista jonne Piiraiset, Piiraiset ja Piiraiset muuttivat.

The journey itself was quite an adventure. Unlike your trip to Maine last summer, our relatives were not able to board an airplane at Vantaa, stretch their legs in Iceland, and arrive in Boston on the same day. Their journey typically took at least two weeks. It involved boarding a ship of the Finnish Steamship Line in Hanko and sailing via Copenhagen to the city of Hull on the east coast of England. From there they travelled by train to their British port of departure, usually Liverpool or Southampton, but sometimes Glasgow. The passage across the North Atlantic usually took 8 or 9 days before arriving at any one of several different ports. Although most of our relatives arrived in North America through Ellis Island in New York City, many arrived in Boston, Portland, Quebec and other ports. From there most people continued to their ultimate destination by train, although those arriving in Quebec often continued on smaller ships through the Great Lakes to Michigan and Minnesota.

Matka itsessään oli aikamoinen seikkailu. Se ei mennyt aivan kuten teidän viimekesäinen matkanne Maineeseen, sillä sukulaisillamme ei ollut mahdollisuutta nousta lentokoneeseen Helsinki-Vantaalla, verrytellä vähän jalkoja Islannissa ja

saapua Bostoniin vielä samana päivänä.

Matka tyypillisesti kesti kaksi viikkoa. Siihen kuului höyrylaivaan astuminen Hangossa, ja matkaaminen Kööpenhaminan kautta Hullin kaupunkiin Englannin itärannikolle. Sieltä matka jatkui junalla Englannin lähtösatamaan, mikä sijaitsi yleensä Liverpoolissa tai Southamponissa, ja joskus Glasgow'ssa. Matka Atlantin läpi kesti yleensä 8-9 päivää ennen satamaan saapumista. Vaikka moni sukulainen saapui Pohjois-Amerikkaan New Yorkissa sijaitsevan Ellis Islandin kautta, monet saapuivat Bostonin, Portlandin, Quebecin, tai muiden kaupunkien satamiin. Sieltä useimmat jatkoivat matkaansa lopulliseen määränpäähän junalla, paitsi he jotka saapuivat Quebeciin, jatkoivat vielä pienemmillä laivoilla Suurten Järvien läpi Michiganiin ja Minnesotaan.

It is difficult to determine the true number of our family members who made the trip to North America. According to the Institute of Migration (Siirtolaisuusinstituutti) in Turku, 128 passports were issued to persons named Piira, Piirainen, Piironen and Piironen for travel to America between 1897 and 1922. This would not include women travelling under their married names other than Piira/Piirainen/Piironen/Piironen and infants travelling without a passport. Two of the 128 were Piira, 17 were Piironen, 20 were Piironen and 89 were Piirainen. Most of these immigrants were from Kuhmoniemi Parish, although the rest came from 17 other parishes, some of which are very close to where we are today...Kontiolahti, Eno, Liperi, Kiihtelysvaara and Polvijärvi.

Pohjois-Amerikkaan lähteneiden sukulaistemme lukumäärää on vaikea määritellä. Turussa sijaitsevan siirtolaisuusinstituutin mukaan 128 passia nimillä Piira, Piirainen, Piironen ja Piironen hyväksyttiin matkalle Amerikkaan vuosien 1897–1922 välillä. Lukuun eivät sisälly naiset joiden sukunimi oli muuttunut avioliiton kautta paitsi jos se oli Piira, Piirainen, Piironen tai Piironen, eivätkä lapset, jotka matkustivat ilman passia. 128:sta kaksi oli nimeltään Piira, 17 oli Piironen, 20 oli Piironen ja 89 oli Piirainen. Suurin osa siirtolaisista olivat Kuhmoniemen kunnasta, ja loput tulivat 17:sta muusta kunnasta joista osa on hyvin lähellä tätä paikkaa missä olemme tänään, Kontiolahdesta, Enosta,

Liperistä, Kiihtelysvaarasta ja Polvijärveltä.

The Institute of Migration has passenger information on 186 persons named Piira/Piirainen/Piiranen/Piironen/Piironen who travelled to America and Canada between 1899 and 1928. Some of these travellers made the trip more than once, returning to Finland for a visit or perhaps to bring family members back to North America. Many of you visited Maine and Connecticut last summer and saw where some of these Piirainen immigrants lived. There are several excellent articles in our Eskil Piira family book detailing these and other destinations such as Fitchburg, Massachusetts and Sebeka, New York Mills and Menahga in Minnesota.

Siirtolaisuusinstituutilla on matkustajatietoja 186:sta henkilöstä nimeltä Piira, Piirainen, Piiranen, Piironen ja Piironen, jotka matkustivat Amerikkaan ja Kanadaan vuosien 1899-1928 välillä. Jotkut näistä tekivät matkan useammin kuin kerran; he palasivat käymään Suomessa tai hakivat perheenjäseniään Amerikkaan. Monet teistä vierailivat Mainessa ja Connecticutissa viime kesänä ja näitte missä jotkut Piiraisen suvun siirtolaisista asuivat.

Eskil Piiran sukukirjassa on erinomaisia artikkeleita liittyen näihin paikkoihin sekä muihin kohteisiin kuten Fitchburgiin, Massachusettsiin ja Sebekaan, New York Millsiin sekä Minnesotan Menaghaan.

As a result of recruiting efforts on the part of mining companies and earlier immigrants who enjoyed success in America, Finnish immigrants were guided to very specific areas in both the United States and Canada. It should not be a surprise to discover that immigrants tended to travel to places where they would know someone. Of the 15 Piirainen who came to Maine between 1902 and 1914, the 11 who were from Kuhmo went to West Paris and 4 from Sotkamo went to Rockland, a distance of about 100 miles or 160 kilometers.

Kaivosyhtiöiden rekrytoinnin seurauksena suomalaiset siirtolaiset ohjautuivat

tietyille alueille Kanadassa ja Yhdysvalloissa, missä myös aikaisemmat siirtolaiset olivat työllistyneet hyvin. Ei ollut yllätys, että siirtolaiset siirtyivät helposti sellaisiin paikkoihin, missä heillä oli tuttuja. Vuosina 1902-1914 Viidestätoista Maineen tulleesta Kuhmolaisesta Piiraisesta muutti West Pariisiin ja neljä sotkamolaista muutti Rocklandiin, 160 kilometrin päähän.

Of course the most popular destination for Finnish immigration was in Michigan and Minnesota. Even today, these two states have the largest Finnish-American populations in the country. More members of our family were drawn to the farms and iron mines of Minnesota and to the copper mines and forests of Michigan's Upper Peninsula than to anywhere else in America.

Tietysti suosituin määränpää suomalaisille siirtolaisille sijaitsi Michiganissa ja Minnesotassa. Vielä tänä päivänä näissä kahdessa osavaltiossa on suurimmat Suomalais-Amerikkalaiset väestöt koko maassa. Useimmat sukulaisemme ajautuivat Minnesotaan maatalolle ja rautakaivoksiin sekä kuparikaivoksiin ja metsiin Michiganin yläniemimaalle kuin muualle Amerikkaan.

Our family immigrants were drawn to many other places and the fate of many of these people is nearly impossible to determine 100 years after the fact. There are, however, two destinations that, although less well known, attracted more than a few of our family members. Monessen, Pennsylvania, a small city near Pittsburgh, attracted thousands of Finnish immigrants to work in steel and tin factories which opened in the years after 1900. Thousands more worked in the coal mines of the state of Wyoming. I have found Piirainen families living and working in both of these areas and, in some cases, their descendents are living there today.

Monet sukumme siirtolaiset ajautuivat moniin muihinkin paikkoihin ja monien heidän kohtaloon on lähes mahdoton selvittää näin sadan vuoden jälkeen. Kuitenkin, on kaksi vähemmän tunnettua kohdetta, jonne muutama sukulainen on muuttanut. Pensylvaniassa sijaitseva Monessen on pieni kaupunki

Pittsburghin lähellä, minne tuhansia suomalaisia siirtolaisia muutti työskennelläkseen terästeollisuudessa ja tinatehtaissa, mitkä avattiin 1900-luvun vaihteen jälkeen. Tuhannet muut työskentelivät hiilikaivoksissa Wyomingin osavaltiossa. Olen saanut selville, että Piiraisia asui ja työskenteli molemmilla näillä alueilla, ja heidän jälkeläisiään asuu siellä yhä.

Of course, not everyone who immigrated to America stayed there; many returned to Finland, especially single men after having worked in the mines, factories and forests for several years. But most of the immigrants stayed in America, raised families, and participated in the development of their new country. There are as many stories to tell as there are immigrants. Unfortunately many of their stories have been lost, but there are some of us who are working hard to rediscover as many as we can. It is very satisfying to be able to pick up the trail of someone whose only entry in the Family Book is their birth, follow their journey to America, and work to discover what they made of their lives. I am willing to help anyone interested in finding information about family members who went to America before 1914.

Tietenkin, eivät kaikki Amerikkaan muuttaneet siirtolaiset jääneet. Monet palasivat suomeen, erityisesti naimattomat miehet sen jälkeen kun olivat useita vuosia työskennelleet kaivoksissa, tehtaissa ja metsissä. Kuitenkin useimmat jäivät Amerikkaan, kasvattivat perheen ja osallistuivat uuden maansa kehittämiseen. On olemassa yhtä monta tarinaa kuin siirtolaistakin. Valitettavasti monet tarinoista ovat kadonneet, mutta teemme paljon töitä jotta löytäisimme niistä mahdollisimman monta. On hyvin ilahduttavaa löytää johtolanka jostakin henkilöstä, joista on sukukirjassa vain merkintä syntymisestä, ja seurata hänen matkaansa Amerikkaan ja tehdä selvitystyötä päästäkseen jäljille mitä hänen elämässään tapahtui. Olen valmis tarjoamaan apuani, jos joku on kiinnostunut selvittämään suvun jäsenten tietoja heistä jotka muuttivat Amerikkaan ennen vuotta 1914.

In closing, I thank everyone again for making the journey to see us last summer. Everyone involved has wonderful memories of your visit and it was one of the great pleasures of my life to have welcomed you.

Lopuksi, haluan kiittää vielä teitä kaikkia jotka matkustitte tapaamaan meitä viime kesänä. Jokaisella on hienoja muistoja matkasta, ja teidän vastaanottaminen oli yksi elämäni hienoimpia kokemuksia.